

влѣзе при министра съ всички наши книжа. Слѣдъ нѣколко минути той излѣзе и ни обади, че лордъ Дерби, благоволилъ да приеме и да види тия книжа, и че той съ благодарение ще ни приеме и лично, но за това той ни молилъ да наминемъ въ министерството въ понедѣльникъ, часа на 3 1/2 слѣдъ пладне. Оттеглихме се доволни.

Отъ тамъ ние ходихме да търсимъ австрийския посланникъ, а послѣ и италианския, но не намѣрихме ни единия, ни другия.

Тѣй се свърши тоя день, сѣбота, 18/30 септемврия, пръвъ день отъ нашата официална вече, тѣй да се каже, дѣятелностъ, каквато официалностъ можеше да има дѣятелността на двама българи, които едва токо-що бѣха получили нѣкои частни прѣпоръчителни писма за нѣкои високопоставени политически личности въ европейскитѣ столици, писма, нѣкои си отъ които тѣ дори се двоумѣха и да покажатъ навсѣкждѣ отъ страхъ да не би да пострадатъ въ Турско подписавшитѣ ги лица.

На 19 септемврия (1 октомврия) бѣше света недѣля. Всички знаятъ, какъ се прѣкарва въ Лондонъ света недѣля. Всичко е тихо и мирно. Всичко е почти затворено. Само черковитѣ сѣ отворени до кждѣ пладне и въ тѣхъ се пѣе, чете и проповѣдва. При всичко това, въ квартирата ни доде рано единъ нѣмски израилитянинъ, съ когото азъ се бѣхъ условилъ да дохожда два пѣти въ седмицата, недѣля и четвъртъкъ, да попрочитаме съ него наедно нѣщо по английски. Той казваше, че четенето и ученето въ кѣщи въ недѣля не било противъ мѣстнитѣ обичаи. Както и да е, слѣдъ като свършихъ съ него часа до 8 1/2, азъ и другарьтъ ми излѣзохме отъ дома и тръгнахме за кждѣ гръцката черкова, едно да се прѣкрѣстимъ, а друго съ надежда да срѣщнемъ тамъ нѣкои